

Till Rajasthan och Kerala

Resan gick till Kerala där vi vilade ut en vecka på ett ayurvediskt resort. Vi flög sedan till Delhi och fortsatte till Rajasthan, den färgstarka delstaten vars namn betyder konungarnas land. Det är Indiens till ytan största delstat med 56 miljoner människor; huvuddelen av dem hinduer. Här finns fantastiska maharadjapalats, färgsprakande basarer och mycket orientalisk influens från mogulernas tid. Vi reste med tåg rakt västerut ca 90 mil till Jaisalmar nära Pakistans gräns och sedan vidare med bil till Jodhpur, Jaipur, Agra och tillbaka till Delhi.

Min dotter och jag reste till ett underbart ayurvediskt spa vid en fantastisk strand i Kerala i södra Indien. Vi bodde i en rund bungalow utan onödiga attribut och somnade varje natt till vågorna som dånade in genom väggarna och vaknade till stilla tempelklockor.

2 – 2,5 timmars massagebehandlingar hade vi varje dag efter att ha träffat våra läkare och därifrån gick vi med oljigt hår i gröna städocksliknande skynken.

En hel del tid tillbringade vi i den underbara infinitypoolen. Vi träffade 3 fettos från Bratislava Hauptstadt som vi kommunicerade med på en blandning av engelska och tyska. De var där för att banta ner sig rejält; den smalaste vägde 120 kilo och de andra 2 betydligt mer. I bassängens jacuzzi hade vi många garv med dem trots språkförbistring. En engelsman vi träffade reser dit varannan månad och bygger ett stort "sommarställe" i närheten som han erbjöd oss att hyra.

På middag hos en indisk familj

Några vänner från Saltsjöbaden kom och hälsade på oss. De hade träffat en indisk familj från Trivandrum som bjöd hem oss alla på middag. Det var en märklig upplevelse där mormor iklädd nattlinne ställde fram maten på bordet medan herrn och frun i huset stod bakom oss och tittade på medan vi åt. 5-6 rätter serverades. Plötsligt mitt i middagen stegade ett sällskap på ca 5 pers in i huset. Vi trodde det var släkten som kom för att titta på oss men det var människor som skulle låna pengar. Herrn i huset visade sig vara förmögen och lånar ut pengar till en ränta av 25 %. Från sovrummet hämtade han en rejäl bunt med tusenlappar som han högtidligt överlämnade till låntagarna. Dessa kysste pengarna. Säkerheter hade lämnats tidigare under dagen. Låntagarna som driver ett kryddföretag skulle köpa curry på en marknad dagen därpå. Varje månad inkasseras ränta kontant.

Vi fick också se på bröllopfoton. 4000 gäster hade de på sitt bröllop och frun var behängd med 1.5 kilo guld; hennes hemgift som nu låg tryggt i bankfacket. Normal hemgift i södra Indien uppgår till ca 200 000 SEK, ett livslångt sparande med stora uppoffringar för många, men i det här fallet var beloppet större; ca 500 000 SEK. Pappan till frun sysslar med gardinuppsättningar och det syntes i hemiredningen.

Flera andra middagar var vi också på, bla bjöd en butiksägare oss på traktens flottaste hotell Leelah eftersom jag uttryckt min besvikelse över att hans personal inte prutade tillräckligt mycket på några sjalar vi ville ha. Ett grannhotell bjöd oss också på fin middag tillsammans med en av mina indiska agenterop som rest ner från Cochin, med en förhoppning om att jag ska använda deras hotell framöver. Vi gjorde pedikyr, sydde kläder, köpte indisk musik och hade trevligt med många indier som jag brukar träffa vid mina besök.

Vendelas ben var ingen rolig syn; iklädd klänning på kvällarna blev hon rejält myggbiten och hade väl flera hundra bett när det var som värst.

Till Delhi

Färden fortsatte sedan med inrikesflyg till Delhi, ca 5 timmar tar det – avstånden är stora. När man anländer till en stor flygplats står det flera hundra personer och viftar med namnplakat utanför ankomsthallen. Nästan alla blir mötta av chaufför eller anhörig och då letar man efter sitt namn i myllret.

I Delhi bodde vi i något som liknade ett privat residens men som nu var omgjort till hotell. Det låg i de mer posha kvarteren av Delhi där de flesta ambassader ligger. I närheten låg också ett shoppingcenter där vi hittade en italiensk restaurang med de mest fantastiska pizzor och en frisör som klippte Vendela för 30 kr. Det gick åt 2 personer att torka hennes hår, en som kammade och en som höll i fönen.

Under 2 dagar gjorde vi staden; en dag i New Delhi och en dag i Old Delhi. I Old Delhi stötte vi på ett begravningsfölje där den döda låg på en plankan inlindad i vitt tyg med lite orange blommor ovanpå. Följet tågade till kremeringsplatsen rakt genom värsta trafiken och kossor som strosade runt.

Vår sikhiska guide tog oss också till det sikhiska templet där vi fick ta på oss orange hucklen. De serverar varje dag ett mål mat till alla behövande och vi besökte det stora köket liksom sjön bredvid där man tar sina reningsbad.

20 timmar på indiskt tåg - en upplevelse

Vi kördes sedan till stationen i Old Delhi där vi skulle hitta vårt tåg till Jaisalmar. Stationen var oerhört stökig med dålig information om plattformar och avgångstider. Vi hittade till slut rätt plattform och så småningom även våra platser på tåget.

Vi åkte finaste klassen och hade en helt egen kupé till en början men 2 indiska gubbar klev sedan på mitt i natten.

Tåget rullade fram i maklig takt och stannade ofta. Ibland var det lite längre uppehåll och då kunde man gå av och köpa något i kiosken. Middagen serverades i en plastlåda och bestod av ris och 3-4 grönsaksrätter. Till frukost fick vi omelettbröd. Till kvällen fick vi lakan och kuddar och kunde bädda ner oss. Väskorna låste vi fast under sätena för att vara säkra på att inte bli av med dem under natten. Det var mycket militärer ombord. Ca 10 % av befolkningen i Jaisalmar består av militärer och det finns stora förläggningar eftersom gränsen till ärkefienden Pakistan bara är 15 mil bort.

En gård i öknen

Efter 20 timmars resa och ca 90 mil var vi framme. Dock hittade vi inte chauffören som skulle möta oss. När alla andra resenärer försvunnit såg Vendela en kille som vinkade febrilt. Hon gick fram och läste Ms Klient x 02 på hans skylt.

Vi kördes ca 45 minuter på en spikrak väg rakt ut i öknen där vi skulle bo på ett hotell en natt. Standarden var enkel med gemensamma duschar och mycket frekventa strömavbrott. Det var väldigt hett och den enkla fläkten förmådde inte hålla hettan borta.

2 kamelpojkar hade sadlat var sin kamel och vi satte upp med dem bakpå och stegade iväg ut i öknen. Det är ganska otäckt när kamelen reser sig och ännu värre när den sätter sig ner men när man väl är uppe är det en behaglig upplevelse. Även när den "travar".

Vi togs till några sanddynor där vi kunde titta på solnedgången och sen red vi hem igen. På hotellet var det middag och vi satt på kuddar på golvet vid låga bord runt en patio. En familj uppträdde med dans och musik och alla gäster fick också vara med och dansa medan natten och mörkret infann sig.

Gyllene sandstensfort i Jaisalmar

Nästa morgon hade vår chaufför kommit från Delhi och vi åkte till Jaisalmar för att besöka det berömda fortet där 2000 människor fortfarande bor innanför murarna. Hela fortet är byggt av sandsten och det lyser som guld i solen. Det ligger vid Thar öknen och byggdes på 1100-talet uppe på en hög klippa. Staden ligger vid karavanrutten till Orienten och blomstrade under lång tid tills transporterna började gå på båt till Mumbai.

Jodhpur, den blåa staden

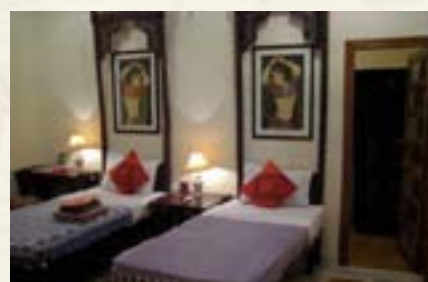
Resan fortsatte sedan till Jodhpur. Vi reste bekvämt i en Toyota landrover och hade gott om plats. Det är obebodda trakter i öknen och vi färdades timalt innan det började växa lite mer vegetation och dyka upp några hus. Vägen var fin och det tog bara 4 timmar till Jodhpur som även kallas för blåa staden eftersom många hus är målade i klarblått. Anledningen sägs vara dels att en av gudarna (Brahman) har ett blått ansikte, dels att myggorna inte gillar blått.

Vi besökte fästningen Meerangarh som ligger högt uppe på en klippa. Jodhpur som idag är Rajasthan affärscentrum var även en viktig anhalt för karavantrafiken till Orienten. De berömda ridbyxorna jodhpurs har fått sitt namn av denna stad.

Vi promenerade sedan ner i myllret och folklivet i gamla stan. Det går kossor i de smala gränderna och äter sopor. Vi besökte en affär som inte såg märkvärdig ut men den visade sig producera sjalar och broderier åt både Valentino, Hermes och många kända märken. Ägaren ägnade oss en lång stund och vi gick därifrån med många nya sjalar i både lamaull som importeras från Peru och förstas pashmina som även kallas för kashmirull. Sjalhögen därhemma växer kontinuerligt.

Vårt hotell i Jodhpur är ett sk Haveli som gjorts om till hotell. Rummen är charmiga och utsikten från restaurang och terrass över staden fantastisk. Vi åt middag på Taj som anses vara stadens finaste hotell. Charmfaktorn var dock betydligt lägre och gästernas medelålder rätt hög. Med vi fick VIP behandling med ett välplacerat visitkort, kocken kom genast ut och frågade om maten smakade bra och kyparna sprang benen av sig.

Från Jodhpur fortsatte resan till Jaipur, huvudsstaden i Rajasthan med ca 2 miljoner invånare. Vi hamnade i helt fruktansvärda lastbilsköer som syntes vara oändliga. Detta berodde på att man fällt ner bommarna för att ett tåg skulle passera – tåget i fråga var sedan försenat. Vår chaufför körde på insidan av både vår egen färdriktning och mötande trafiks så vi var snart längst framme vid bommarna.

Jaipur - den rosa staden

Jaipur kallas även den rosa staden eftersom husen i den gamla staden är målade i rosa, något som skedde inför ett besök av prinsen av Wales. Här finns många sevärdheter att besöka och ny guide infann sig för att visa oss runt. Vi åkte till Ambers fästning där maharadjan bodde med sitt stora hov strax utanför staden och red elefant upp till fortet. Det gungade rejält och kändes väldigt högt men upp kom vi. Sen besökte vi även Vindarnas palats där kvinnorna kunde gömma sig bakom fönstren och följa med vad som hände på gatan. Observatoriet ser inte ut som nutidens men anger tiden exakt.

Ett privat residens

Vi bodde på ett litet privat pensionat med endast 15 rum där ägarna själva bodde mitt i byggnaden. Det var väldigt personligt och maten serverades runt poolen. Ägarinnan var upp vuxen på ett fantastiskt palats i delstaten och tillhörde krigarkasten. I Rajasthan är man noga med att påtala sin kast medan i södern talar man inte alls om detta. Vi bad ägaren visa oss stans intressantaste juvelerare eftersom Jaipur är mest känd för sina halvädalstenar. Och så drog vi iväg med chauffören dit. Vi hade ett helt varuhus för oss själva och serverades förstås den sedvanliga Pepsin innan vi lämnade varuhuset med ett antal inköp.

Mot Agra

Nästa etapp gick till Agra. Vägen till Agra är under byggnation; inga gatlyktor eller vägmarkeringar och ett antal omledningar så vi visste aldrig på vilken sida de mötande kom. Kor, både vita och magra och de svarta betydligt fetare men långsammare (en sån får man för övrigt inte köra på – de kostar 30 000 rupier sa chauffören), kameler, hundar, getter, får, cyklister i bredd åt fel håll, mjölkbud mm befinner sig på vägarna och längst sidorna och gör körandet väldigt besvärligt och farligt i mörkret. Tutan används konstant och det är inga diskreta tutningar. Störst går först är regeln och vår bil var förhållandevis fin. Chauffören körde sin favoritlåt i loop i flera timmar och vi sjöng med för full hals från baksätet under asgarv. Till slut langade vi fram vår nyinköpta Bollywood skiva.

I Agra bodde vi för första gången på ett vanligt västerländskt hotell där alla rum ser likadana ut.

Det var dags för höjdpunkten; att besöka Taj Mahal detta fantastiska kärleksmonument. Ny guide igen och så drog vi iväg.

Man får inte ha med sig mobiler, i-pods eller något med radiosändare, inte heller stora handväskor av säkerhetsskäl. Det var mest indier på besök, de utländska turisterna försvinner i mängden färggranna saris. Entrén kostar 20 rupier för en indier och 750 för en västerlänning. Denna proportion gäller för övrigt de flesta sevärdheter i landet. Vi lärde oss också att de gravar som finns inne i Taj Mahal endast är relikier av de riktiga som finns under byggnaden enligt muslimsk sed. Vilken fantastisk byggnad. Och när vi stod och fotograferade sa vår guide att en Swedish princess satt på en bänk framför oss. Mycket riktigt satt där kronprinsessan Victoria och vi hälsade glatt på henne.

Ett kärleksbevis

Taj Mahal byggherre mogulkejsaren Shjahan förlorade sin högt älskade hustru drottning Mumtaz i barnsäng när hon födde deras 14:e barn. Han byggde detta fantastiska monument som ett mausoleum för henne. Självt hade han tänkt sig bygga en likadan byggnad i svart marmor på andra sidan floden men detta blev inte av. Det tog 20 år att färdigställa byggnaden som står på den plats där paret först träffades.

Efter besöket beskådade vi det Agra är mest känt för; marmorprodukter med ädelstensinfattningar. Men för tunga att bära med sig. Vi softade lite vid poolen utan solskyddsfaktor för att öka på vår färg och sedan bar det vidare tillbaka till Delhi.

På flygplatsen måste man infinna sig 3 timmar före avgång. Kommer man tidigare än så som vi gjorde får man vänta på gatan. Flygplatsen i Delhi är tråkig och känns som en liten provinsflygplats. Men till slut kom vårt Finnair plan iväg och vi lämnade Indien i sällskap med 2 danska damer som varit i Tibet på en spännande resa.

Tack Indien för fantastiska upplevelser. För alla varma leenden, allt vackert och färgstarkt, för kulturen, musiken, myllret och glädjen. We will be back. Det har vi tummat på. Men med mindre bagage.

Oktober 2008
Mariann och Vendela Klint

